

ΣΧΟΛΙΑ, ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ, ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ, ΠΑΡΟΙΚΙΑ, ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

Η ΖΩΗ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ 63 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Ψυχαγωγία με Καζαντζίδη και ελληνικές ταινίες

Σε προηγούμενο κείμενο είχα αναφέρει πως για τους μετανάστες στη δεκαετία του '50 ή και '60 ψυχαγωγία τους ήταν οι χοροί των συλλόγων «με ζεστό σουβλάκι και κρύα μπίρα» ή οι κινηματογράφοι drive in. Εκτός, φυσικά, από τα γλέντια σε γάμους, βαφτίσια και γενέθλια. Οι γαμήλιες δεξιώσεις τότε δεν γίνονταν σε πολυτελείς αίθουσες που άλλωστε ήταν λίγες, επειδή τα νέα ζευγάρια είχαν άλλες μεγάλες δαπάνες να αντιμετωπίσουν για το σπιτικό τους.

Όμως, το ελληνικό εμπορικό δαιμόνιο δεν ήταν δυνατόν να μην καλύψει το μεγάλο κενό στην ψυχαγωγία του νεομετανάστη και σιγά σιγά ξεφύτρωναν σαν μανιτάρια καταστήματα που πωλούσαν δίσκους και κινηματογράφοι με ελληνικές ταινίες. Τα Σάββατα ο ελληνισμός επισκεπτόταν αυτά τα μαγαζιά για να αγοράσει έναν δίσκο, μια εφημερίδα από την Ελλάδα, ή και ένα βίντεο, έκανε τα ψώνια του σε ελληνικά παντοπωλεία, κρεοπωλεία κλπ., ενώ άλλοι πήγαιναν στα καφενεία για να συναντήσουν φίλους και κοντοχωριανούς τους.

Στο Αντελάιτ η Hindley Street έγινε «μικρή Ελλάδα» πολύ πριν γίνει πρόσφατα «μικρή Αθήνα» ένα κομμάτι της Marrickville Road. Στο Σίδνεϊ, ο ελληνισμός συγκεντρωνόταν στην Elizabeth Street από την γωνία με την Liverpool Street έως την Bathurst Street, με ελληνικά εστιατόρια, ζαχαροπλαστείο, το κατάστημα Σαλαπάτας όπου αγόραζαν τις εφημερίδες τους από την Ελλάδα και άλλα ελληνικά προϊόντα, ενώ κυριαρχούσε η Ελληνική Λέσχη που τότε ήταν στα μεγαλεία της. Επί της Elizabeth Street ήταν ακόμη, λίγο αργότερα, τα γραφεία του Εθνικού Βήματος και της Νέας Πατρίδας.

Στην Bathurst Street λειτουργούσαν δύο μεγάλα καταστήματα αφιερωμένα στην ψυχαγωγία της παροικίας μας, τού Γιαννόπουλου και τού Οδεον με διευθυντή τον Κώστα Ζαχαρόπουλο, πρωταγωνιστή στην ψυχαγωγία μας με ελληνικούς δίσκους και βίντεο, με ραδιοφωνικές εκπομπές και με συναυλίες καλλιτεχνών από την Ελλάδα.

Η μοναδική φωνή του λαϊκού ερμηνευτή, Στέλιου Καζαντζίδη, ακουγόταν από τα παράθυρα σπιτιών σε φτωχικά «ελληνικά» προάστεια στις μεγάλες πόλεις της Αυστραλίας, που έγιναν πανάκριβα όταν τα εγκαταλείψαμε.

Ο Καζαντζίδης αγαπήθηκε φανατικά από τους μετανάστες επειδή ήταν και δικό τους το κλάμα στη φωνή του, που εξέφραζε τις αγωνίες τους, τις δυσκολίες της ζωής τους, την νοσταλγία τους και σ' αυτά εύρισκαν τουλάχιστον μια κάποια παρηγοριά.

Αργότερα άρχισαν να λειτουργούν καταστήματα ενοικίασης βίντεο και οι ομογενείς ανακάλυψαν τις ινδιάνικες ταινίες, που τους γοήτεψαν με το πλούσιο θέαμα και τις γλυκανάλατες ερωτικές ιστορίες τους.

Η μοναδική φωνή του λαϊκού ερμηνευτή, Στέλιου Καζαντζίδη, ακουγόταν από τα παράθυρα σπιτιών σε φτωχικά «ελληνικά» προάστεια στις μεγάλες πόλεις της Αυστραλίας, που έγιναν πανάκριβα όταν τα εγκαταλείψαμε.

Το ζαχαροπλαστείο «Αθήνα» στο Μάρρικβιλ εξυπηρετεί τον ελληνισμό του Σίδνεϊ μερικές δεκαετίες.

Στέλιος Καζαντζίδης

Όμως, καλή η ψυχαγωγία, αλλά οι συμπατριώτες μας θεώρησαν καθήκον τους να διδάξουν στους Αυστραλούς τι είναι το καλό φαγητό. Οι προεκλογικοί μετανάστες εστιάτορες πλούτισαν πουλώντας στους Αυστραλούς μπριζόλες με τρία λαχανικά, αλλά οι νέοι ήταν πιο ριψοκίνδυνοι.

Οι Αυστραλοί πελάτες τους, που μέχρι τότε θεωρούσαν τα κινέζικα φαγητά σαν το κορύφωμα της παγκόσμιας γαστρονομίας και τα φας εντ τοιπς απαραίτητα στο μενού τους, ξαφνικά γνωρίστηκαν και αγάπησαν τον μουσακά και το παστίτσιο, την σπανακόπιτα και το σουβλάκι, τα καλαμάρια, τον γύρο και το σκορδόψωμο.

Αγαπούσαν, βέβαια, τα ψάρια χωρίς... αγκάθια, αλλά είχαν πρόβλημα με τα θαλασσινά, όπως το χταπόδι, τα καβούρια και τους... αχινούς, που λόγω της νησιώτικης καταγωγής μου και των κρητικών συγγενών εξ αγχιστείας και φίλων είναι ο εκλεκτότερος μεζές μας.

Για να βρούμε, όμως, αχινούς στο Αντελάιτ έπρεπε να ταξιδεύσουμε περίπου 150

χιλιόμετρα στην παραθαλάσσια κωμόπολη Wallaroo, ένας παράδεισος για ψαροτουφεκαδες.

Όταν φτάσαμε εκεί μια Κυριακή πρωί, τα δύο υπόστεγα με μεγάλα τραπέζια και πάγκους για καθίσματα, ήταν κατειλημμένα από ντόπιους Αυστραλούς. Εμείς είμασταν κάπου δέκα άτομα με τις αποσκευές μας γεμάτες τρόφιμα και χρειαζόμασταν τη σκιά. Απογοητευμένοι ύστερα από το μακρινό ταξίδι σκεπτόμασταν να δοκιμάσουμε μια άλλη παραλία, όταν η Βαγγελιώ, η κρητική κουνιάδα μου πήγε και στριμώχθηκε μια γωνιά τού τραπεζιού.

«Οι Αυστραλοί θα φύγουν», μού είπε όταν την πλησίασα και άρχισε να βγάζει από τις τσάντες, ντολμαδάκια, κεφτεδάκια, σαλάτες, τζατζίκι και οι μυρωδιές τού σκόρδου, των κρεμμυδιών, της ρίγανης και των σαλατικών έκαναν το θαύμα τους.

Οι Αυστραλοί άρχισαν να απομακρύνονται και οι wog εισβολείς πήραμε τις θέσεις τους.

Στο μεταξύ, οι άνδρες αρχίσαμε να βγάζουμε αχινούς από τα ρηκά και όταν μάς είδαν οι δύτες, μάς ρώτησαν αν τρώμε αυτά τα παράξενα θαλασσινά που τα ήξεραν αλλά δεν είχαν δοκιμάσει ποτέ. Στο πι και φι άρχισαν να βγάζουν αχινούς από τα βαθιά νερά και μάς γέμισαν δύο τσάντες, ενώ εμείς ψαρεύαμε καβούρια που θα ψήναμε στο μπαρμπεκιού.

Καλέσαμε τους δύτες για φαγητό και δοκίμασαν τα φαγητά μας με τα καβούρια, αλλά δεν ήταν αρκετά τολμηροί για να φάνε αχινούς.

Σήμερα, οι Αυστραλοί τρώνε στα σπίτια μας ό,τι ελληνικό φαγητό τους σερβίρεις, αλλά ποτέ δεν μπορέσαμε να αντικαταστήσουμε την αγάπη τους για τα ασιατικά φαγητά...

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ